

Arrest

nr. 281 056 van 28 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 augustus 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 augustus 2020 om internationale bescherming. Op 27 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtun te zijn en geboren en getogen te zijn in het dorp Shega dat gelegen is in het district Khewa van de provincie Nangarhar. Je ging naar school tot de vijfde graad. Nadien ging je naar de madrassa gedurende zeven of acht maanden. Je verbleef in de madrassa en kwam één keer per maand naar huis voor een periode van een of twee dagen. De taliban stuurden twee keer een brief naar het personeel van de madrassa waarin ze zeiden dat jij je bij hun groepering moest aansluiten en dat je tegen de overheid moest werken. Je werd hierover pas bij de tweede brief op de hoogte gesteld. Toen je thuis op verlof ging, bracht je je ouders op de hoogte over de situatie. Je mocht niet meer naar de madrassa gaan van hen. Je kreeg thuis een dreigbrief waarin stond dat je verplicht was om naar de madrassa te komen en dat je bestraft zou worden als je weigerde. Je ging echter niet terug naar de madrassa. Je kreeg thuis een tweede dreigbrief waarin je met de dood bedreigd werd. Als je niet zou opdagen, zou je vermoord worden, zo stond er in deze brief. Je bleef een tijdje thuis. Een spion uit de madrassa overtuigde je vader dat hij aan jullie kant stond en dat hij mee het probleem zou oplossen maar dat je dan wel terug naar de madrassa moest komen. Ongeveer een maand voor je vertrek ging je samen met deze spion een taskara aanvragen opdat je die kon gebruiken voor je officiële inschrijving in de madrassa. Dit inschrijvingsformulier van de madrassa werd tegelijkertijd met je taskara naar je huis gebracht door de spion. Je ging echter niet terug naar de madrassa. De spion kwam nog twee of drie keer naar je papa om te zeggen dat je terug moest komen naar de madrassa of dat je anders vermoord zou worden. Uiteindelijk regelde je papa je vertrek uit Afghanistan. Je verliet Afghanistan tijdens de oogstperiode van tarwe in 2020 (half mei – half juni 2020) en reisde gedurende drie maanden richting België, waar je een verzoek om internationale bescherming indiende op 25 augustus 2020. Ook na je vertrek uit Afghanistan kwam de spion nog eens bij je thuis langs om te vragen waar je was. Toen je in België was raakte je papa verlamd aan een kant ten gevolge van problemen die hij had met zijn bloeddruk. Je ouders, broers en zussen verkeren daarom in een moeilijke situatie. Ze moeten bedelen bij de burens om aan eten te geraken. De broer van je mama is ook een landbouwer die niet zover van jullie huis woont, maar hij bezit zelf geen gronden en is zelf arm dus heeft geen geld om iets voor je ouders te kopen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat je gedood zou worden door de taliban die je bedreigden. Je woont intussen al zeventien maanden in België en ook daarom kan je niet terugkeren. Je draagt hier een ander soort kleren. Daar dragen ze geen jeans of een ander soort broek maar wel lokale kleren, die je niet meer wilt aandoen. Van mensen die in het buitenland verbleven denken mensen dat ze bekeerd zijn. Ook jij zou er om die reden van beticht worden geen moslim meer te zijn en daarom vermoord worden. Ook je vrees je dat je geen eten en geen drinken zou hebben gezien je familie momenteel met financiële problemen kampt.

In het kader van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer met betrekking tot je identiteit en de identiteit van je familieleden: je taskara met als uitgiftedatum 22 hamal 1399 (Afghaanse kalender, komt overeen met 10 april 2020 in de Gregoriaanse kalender)(origineel), de taskara van je vader (kopie) en een correctie van de vertaling ervan, en de taskara's van je drie broers (kopieën). Voorts leg je de volgende documenten neer: een dreigbrief van de taliban d.d. 27/03/1441 (islamitische kalender, komt overeen met 25 november 2019 in de Gregoriaanse kalender) (origineel), een dreigbrief van de taliban d.d. 4/5/1441 (Islamitische kalender, komt overeen met 31 december 2019 in de Gregoriaanse kalender) (origineel); een inschrijvingsformulier van de madrassa waarvan je aangeeft dat dit tegelijkertijd met je taskara naar je huis gebracht werd (origineel); een aanvraag van je moeder ter bevestiging van je problemen en een bevestiging hiervan door de dorpsouderen (origineel), een enveloppe waarmee je de documenten toegestuurd kreeg (origineel). Je advocaat mailde nog de link naar je facebookprofiel door en stuurde op 12 januari 2022 ook nog een mail waarin hij benadrukte dat de humanitaire (voedsel)crisis in Afghanistan bijzonder ernstig is. Er werden ook nog zeven foto's en twee video's aan je dossier toegevoegd ter staving van de woonsituatie van je gezin. Ter staving van je verklaringen over de gezondheidstoestand van je vader werden vier foto's neergelegd waarop een man in een ziekenhuisbed te zien is en ook een ziekenhuisrapport betreffende je vader dat dateert van 27/11/1399 (Afghaanse kalender, komt overeen met 15 februari 2021 in de Gregoriaanse kalender).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er dient immers vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door jou beweerde problemen met de taliban. Er werden immers verschillende vaagheden en ongeloofwaardigheden vastgesteld die ertoe nopen te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan je asielaansluiting. Voorts werd vastgesteld dat je verklaringen over verschillende sleutelementen in je relaas slechts weinig overtuigend zijn. Gezien dit informatie betreft die te maken heeft met je vluchtaanleiding en mede gelet op het feit dat je nog steeds in contact staat met je familie, die je nog bijkomende documenten opstuurde (CGVS, p. 17, 22), kan nochtans verwacht worden dat je hierover meer overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er vraagtekens rijzen bij je bewering dat je zeven of acht maanden naar de madrassa ging (CGVS, p. 7). Hoewel je aangaf dat je overnachtte op de madrassa en slechts één keer per maand gedurende een of twee dagen naar huis terugkeerde (CGVS, p. 8), slaag je er immers slechts in om vijf van de veertig personen bij wie je in de klas zat bij naam te noemen (CGVS, p. 9). Gelet op de door jou geschetste intensiteit van het leven in de madrassa, is het uiterst bevreemdend dat je er niet in zou slagen om meer dan vijf personen bij naam te noemen. Dat er vraagtekens rijzen bij je bewering dat je naar de madrassa ging, maakt dat ook je asielaansluiting dat zich daar deels afgespeeld zou hebben op de helling komt te staan.

Ook dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over de taliban in je district weinig overtuigend zijn. Uitgenodigd om over de taliban in je district te vertellen, vermeld je onder meer commandant Ziul Rahman, Mudir Nur Islam en Ghofran (CGVS, p. 23). Evenwel blijkt de overige informatie die je over deze personen kan aanreiken uiterst beknopt. Van Mudir Nur Islam geef je slechts aan dat hij afkomstig was van Shega dorp, maar geef je te kennen dat je verder geen informatie over hem hebt (CGVS, p. 23). Gepolst wat Mudir Nur Islam zoal deed in je district, geef je aan hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 23). Uitgenodigd om alles te vertellen wat je weet over commandant Ziul Rahman, stel je geen informatie te hebben (CGVS, p. 23). Gevraagd wat Ghofran in je regio deed, zeg je dat je slechts hun namen hoorde, maar dat je niet weet welke rol ze speelden (CGVS, p. 23). Dat je verklaringen over de taliban in je district dermate beperkt zijn, zet je bewering door de taliban gerekruteerd te zijn op de helling.

Bovendien blijken je verklaringen over rekrutering door de taliban in je regio uiterst beperkt. Hoewel je aangeeft dat de taliban probeerden om mensen van de madrassa te rekruteren door tegen hen te prediken, stokken je verklaringen al snel (CGVS, p. 24). Gevraagd naar wie er precies predikte in de madrassa geef je aan hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 24). Je stelt slechts dat ze altijd lange tulbanden aanhadden en dat ze lange kleren en lange baarden hadden (CGVS, p. 24). Dit is wel erg vaag. Je reikt een voorbeeld aan van twee personen die vrijwillig met de taliban meegingen, maar moet hun

namen schuldig blijven (CGVS, p. 24). Ook over naar waar ze gingen zijn je verklaringen erg vaag. Je stelt dat ze naar hun eigen basis en centrale gingen, maar geeft te kennen niet te weten waar die is (CGVS, p. 24). Op één ander voorbeeld na van een jongen die zijn bagage moest inpakken en verdween maar uiteindelijk toch terugkwam (CGVS, p. 25), kan je geen verdere voorbeelden van jongens die gerekruteerd werden uit de madrassa aanreiken (CGVS, p. 25). Dit is vreemd in het licht van je verklaringen dat aan alle mensen die naar de madrassa gingen gevraagd werd om zich bij de groepering aan te sluiten en voor Allah te vechten (CGVS, p. 16). Dat je enerzijds suggereert dat rekrutering door de taliban in je madrassa schering en inslag was maar vervolgens slechts weinig voorbeelden kan geven, roept vraagtekens op. Bevreemdend is het ook dat je aangeeft niet te weten of anderen van je klas soortgelijke brieven kregen als jij (CGVS, p. 26). Zelfs van de vrienden met wie je veel optrok in de madrassa weet je niet of ze ook brieven kregen (CGVS, p. 25). Dat de qari's jullie vertelden dat jullie persoonlijke problemen voor jullie moesten houden (CGVS, p. 25), neemt niet weg het dat het merkwaardig is dat je je niet bij anderen geïnformeerd zou hebben hierover. Of je ouders eens je ze op de hoogte bracht over de brieven die je kreeg nadraag deden bij de andere jongens van de madrassa en hun ouders (CGVS, p. 25), is je niet bekend. Het is merkwaardig dat je aangeeft dat er rekrutering plaatsvond op je madrassa, maar dat je daar vervolgens slechts weinig voorbeelden van kan aanreiken en van de personen in je onmiddellijke omgeving niet op de hoogte bent of zij hier al dan niet aan blootgesteld werden.

Ook zijn je verklaringen over de eerste dreigbrief die je thuis kreeg geenszins overtuigend. Gevraagd wat hierin te lezen is, zeg je slechts dat de bedoeling ervan was dat je terug naar de madrassa zou komen (CGVS, p. 19). Voorts geef je aan niet te weten wat er precies in deze brief staat (CGVS, p. 19), ondanks meerdere uitnodigingen om alles te vertellen wat je weet over de inhoud van deze brief. Ook slaag je er niet in om deze brief in de tijd te situeren. Hiernaar gepolst geef je in eerste instantie aan dat je het niet weet (CGVS, p. 19). Uitgenodigd om aan te geven of je de brief kreeg enkele weken voor je vertrek of maanden voor je vertrek zeg je ook hiervan geen idee te hebben (CGVS, p. 19). Dit is wel erg vaag. Eens te meer gezien je op andere momenten er wel in slaagde om zaken in de tijd te situeren, zoals bijvoorbeeld het verkrijgen van je taskara een maand voor je vertrek (CGVS, p. 17), blijkt nochtans dat je wel degelijk in staat bent om zaken in de tijd te situeren. Ook met betrekking tot de vraag van wie deze brief afkomstig is, zijn je verklaringen zeer beperkt. Je geeft aan hier geen idee van te hebben en stelt dat iemand in de madrassa de brief opstelde (CGVS, p. 20). Je voegt nog toe dat het gaat om een persoon in de madrassa die banden had met de groepering (CGVS, p. 20). Gepolst welke persoon je bedoelt, geef je aan het niet te weten (CGVS, p. 20). Ook over de groepering die je vermeldde zijn je verklaringen erg beperkt (CGVS, p. 20). Uitgenodigd om alles over hen te vertellen wat je weet zeg je slechts dat ze pro taliban waren maar dat je niet precies weet wie ze waren (CGVS, p. 20). Hun namen ken je niet (CGVS, p. 20). Wie hun leider was, weet je evenmin (CGVS, p. 20). Dat je verklaringen over van wie de bedreigingen afkomstig waren dermate vaag zijn, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van je relaas. Ook inzake de tweede dreigbrief die je thuis kreeg zijn je verklaringen zeer beperkt. Uitgenodigd om te vertellen wat er in deze brief te lezen staat, geef je slechts aan dat er staat dat je vermoord zal worden als jullie niet luisteren (CGVS, p. 21). Dit is wel erg beknopt. Voorts geef je te kennen niet te weten hoeveel tijd er zat tussen de eerste dreigbrief thuis en de tweede dreigbrief thuis (CGVS, p. 21). Hoe lang na deze tweede dreigbrief je Afghanistan verlaten hebt, weet je evenmin (CGVS, p. 21). Dat je er niet in slaagt om aan te geven hoe lang je thuis bleef nadat je stopte naar de madrassa te gaan, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, geef je aan het niet te weten (CGVS, p. 8). Uitgenodigd om in je eigen woorden te zeggen hoe lang je thuis bleef, stel je dat je het niet weet (CGVS, p. 8). Gepolst of je kan zeggen of het om weken, maanden of jaren ging, stel je hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 8). Uit wat volgt zal nochtans blijken dat dit een periode van wel een half jaar betreft. De vaststelling dat je verklaringen over de identiteit van je belagers en de dreigbrieven die je thuis kreeg dermate pover zijn en dat je er niet in slaagt om een meer helder tijds kader te schetsen doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts dient vastgesteld te worden dat ook het gebrek aan daadkrachtige voorzorgsmaatregelen door je familie in het licht van de door jou geschetste dreiging ernstige vraagtekens oproept bij de waarachtigheid van je relaas.

Uit je verklaringen blijkt dat je ouders je thuis hielden van de madrassa nadat je hen ingelicht had wat er gaande was (CGVS, p. 16). Hoewel uit je verklaringen blijkt dat in de eerste dreigbrief die je kreeg stond dat je gestraft zou worden als je niet naar de madrassa zou komen (CGVS, p. 16) en dat je in de tweede dreigbrief met de dood bedreigd werd als je niet terug naar de madrassa zou komen, (CGVS, p. 16), beperkten de voorzorgsmaatregelen zich ertoe dat je binnen bleef en dat je moeder je in de dierenstallen of onder een matras verstopte als jullie 's nachts iemand hoorden praten (CGVS, p. 27, 28). Het louter

binnenblijven bij je thuis, op de plaats waar de dreigbrieven toekwamen, lijkt geenszins in verhouding te staan met de door jou geschetste dreiging. Ook toen de spion van de madrassa nog twee of drie keer naar je papa ging om te zeggen dat je naar de madrassa moest gaan of dat je anders vermoord zou worden, namen jullie geen bijkomende voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 28). Indien waargebeurd, is het merkwaardig dat jullie geen meer doeltreffende voorzorgsmaatregelen zouden treffen. Eens te meer nu blijkt dat de periode waarin je thuis binnenbleef een aanzienlijke periode betreft. De eerste dreigbrief die je thuis kreeg dateert immers van 27/03/1441 (islamitische kalender, komt overeen met 25 november 2019 in de Gregoriaanse kalender) en de tweede dreigbrief van de taliban die je thuis kreeg dateert van 4/5/1441 (islamitische kalender, komt overeen met 31 december 2019 in de Gregoriaanse kalender). Gelet op het feit dat je aangaf dat je Afghanistan verliet in de oogstperiode van tarwe (CGVS, p. 14), waarvan uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat deze plaatsvindt van half mei tot half juni, kan er dus aangenomen worden dat je na de ontvangst van de eerste dreigbrief ongeveer een half jaar thuis bleef voor je uiteindelijk Afghanistan verliet. Dit blijkt ook uit het feit dat je aangeeft dat je taskara die uitgegeven werd op 22/01/1399 (10 april 2020) een maand voor je vertrek in orde gebracht werd (CGVS, p. 17). Dat je wegens financiële problemen niet eerder het land kon verlaten (CGVS, p. 28), biedt nog geen afdoende verklaring voor dit merkwaardige gebrek aan voorzorgen. Dat je gedurende ongeveer een half jaar met slechts uiterst beperkte voorzorgsmaatregelen in je huis bleef wonen, ondanks het feit dat jullie de dreigbrieven serieus namen (CGVS, p. 27), ontsiert de geloofwaardigheid van je relaas. De handelswijze van de taliban die je schetst, waarbij ze je meermaals met de dood zouden bedreigen maar vervolgens geen verdere stappen ondernamen, komt overigens weinig aannemelijk over.

Voorts kan ook aangestipt worden dat het in het licht van je eigen verklaringen dat ze op elk moment kunnen beslissen om je vader of je broer in jouw plaats te straffen (CGVS, p. 16), het merkwaardig is dat je ouders en broers en zussen nog steeds in hetzelfde huis wonen waar je woonde voor je vertrek (CGVS, p. 10).

Ook na je vertrek dient er vastgesteld te worden dat je over enkele zaken wel erg vaag bent. Zo kan betrekking tot het moment waarop de spion na je vertrek langs kwam om naar je te vragen, opgemerkt worden dat je hierover weinig precies bent. Gevraagd wanneer dit gebeurde, stel je dat je er geen idee van hebt (CGVS, p. 29). Voorts kan nog aangestipt worden dat het merkwaardig is dat blijkt dat je niet geïnformeerd hebt bij je vader of je moeder naar hoe het je vrienden van de madrassa verging (CGVS, p. 29). Een dergelijke desinteresse in het lot van je medestudenten is eigenaardig (CGVS, p. 29).

Uit het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je asielrelaas. De door jou neergelegde dreigbrieven, bevestigingsbrief van de dorpsouderen en het inschrijvingsformulier van de madrassa werpen geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van je relaas. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Er blijkt immers uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden.

Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat je vreest dat je als ongelovige beschouwd zal worden omwille van je verblijf in België en dat men zou zien dat je anders bent dan lokale mensen en bestraft zal worden (CGVS, p. 29), dient vooreerst opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat je deze vrees pas helemaal op het einde van je persoonlijk onderhoud op het CGVS opwerpt. Noch bij je interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 20 januari 2021), noch bij het uiteenzetten van je vrees eerder in het interview op het CGVS (CGVS, p. 15-16) maakte je hier melding van. Na de uiteenzetting van je relaas werd je nochtans uitdrukkelijk gevraagd of er verder nog redenen waren waarom je niet terug kon naar Afghanistan, waarop je ontkennend antwoordde (CGVS, p. 16). Indien je daadwerkelijk een vrees voor vervolging zou vrezen omwille van je verblijf in België en je vrees om als anders dan de lokale bevolking gepercipieerd te worden, is het merkwaardig dat je dit pas op het einde van het interview op het CGVS ter sprake brengt.

Er dient gewezen te worden op het feit dat uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In casu is dit niet het geval. Je meent slechts dat je beschouwd zou worden als iemand die bekeerd is, omdat ze dit denken van mensen die in het buitenland woonden (CGVS, p. 29, 30). Behalve je verblijf in het buitenland haal je geen bijkomende redenen aan waarom ze specifiek over jou, -iemand die zich nochtans als aanhanger van de islam identificeert (CGVS, p. 6)- zouden zeggen dat je bekeerd bent (CGVS, p. 30).

Met betrekking tot het feit dat je aangeeft dat men zou zien dat je 'anders' bent dan de lokale mensen, verwijst je naar je stijl van kledij, je haar en hoe je eruit ziet (CGVS, p. 29, 30). Je omschrijft dit nader als het feit dat ze daar een ander soort kleren hebben en dat ze geen jeans dragen of een ander soort broek (CGVS, p. 30). Je geeft aan dat je als je daar zou zijn ook lokale kleren zou moeten dragen, iets waar je geen zin in hebt (CGVS, p. 30). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Met betrekking tot je vrees dat je geen eten en drinken zou hebben bij terugkeer naar Afghanistan en aangaande op het feit dat je aangeeft dat je familie met financiële problemen kampt en om eten moet bedelen nu je vader half verlamd raakte na problemen met zijn bloeddruk (CGVS, p. 10, 11, 16, 30) en aangaande het feit dat je advocaat in zijn mail van 12 januari 2022 de ernst van de humanitaire (voedsel)crisis in Afghanistan benadrukt, dient gewezen te worden op de volgende informatie.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Aan de foto's en de video's van de woning van je gezin kan weinig objectieve waarde gehecht worden. Uit niets blijkt immers wiens woning hier afgebeeld wordt. De medische documenten betreffende jouw vader tonen slechts aan dat hij gezondheidsproblemen heeft. Dit staat niet meteen ter discussie. Uit de door jou aangebrachte documenten blijkt aldus niet dat je op intentionele en gerichte wijze onderworpen zou worden aan een onmenselijke behandeling.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er in jouw hoofd geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin is er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die je neerlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Je taskara en de taskara's van je vader en broers hebben slechts betrekking op jullie identiteit, die in voorgaande beslissing niet ter discussie staat. De enveloppe toont slechts aan dat je post uit Afghanistan kreeg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van het middel zet verzoeker wat betreft het risico op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet het volgende uiteen:

"De politieke situatie in Afghanistan is instabiel. Dat erkent verwerende partij ook. In augustus 2021 heeft de Taliban de macht over het land gegrepen en is de democratisch gekozen regering gevlucht.

Vlak na de overname sprak de Taliban, bij monde van haar woordvoerder Zabihullah Mujahid, gematigde taal en engageerde zij zich oa. in het respecteren van vrouwenrechten (zij het onder Sharia-wetgeving) en amnestie te verlenen aan allen die voor de Amerikanen of de door het Westen gesteunde Afgaanse overheid hebben gewerkt¹.

Al snel bleken het holle woorden en werden door verschillende onafhankelijke bronnen reeds ontelbare extralegale moorden en vervolgingen gerapporteerd:

(...)².

Onlangs nog kondigde de Taliban aan dat meisjes geen toegang krijgen tot secundair onderwijs, ondanks eerdere beloftes.

(...)³

Het toont aan dat er van een gematigde Taliban geen sprake is en dat universele mensenrechten in Afghanistan niet worden gerespecteerd.

In die zin is een eerder bericht van eind augustus 2021 van de woordvoerder van de Taliban, Zabihullah Mujahid, bijzonder onrustwekkend. In een gesprek met de Oostenrijkse krant 'Kronen Zeitung' kondigde hij aan dat de Taliban de Afghanen die zouden terugkeren naar Afghanistan nadat hun verzoeken om internationale bescherming in Europa werden geweigerd, zou vervolgen:

(...)⁴.

Op de website van de betrokken krant staat het volledige interview te lezen met de betreffende passage:

(...)⁵

Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de waarachtigheid van de bron en de verklaring.

Deze verklaring vormt minstens een begin van bewijs van een reëel risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Nu de Taliban de volledige controle heeft over Afghanistan, heeft zij evident ook controle over en zicht op de binnenkomst van terugkerende Afghanen uit Europa.

In een situatie waar de Taliban hoe langer hoe meer blijkt geeft van een terugkeer naar het schrikbewind van de jaren 90, dient de nood aan internationale bescherming ruim te worden geïnterpreteerd. De verklaring van de woordvoerder van de Taliban eind augustus 2021 dient ernstig te worden genomen en verzoekende partij verdient het voordeel van de twijfel.

Uw Zetel heeft in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022 bevestigd dat dienaangaande een grondiger onderzoek door verwerende partij zich opdringt:

(...)"

Over het willekeurig geweld in Afghanistan betoogt verzoeker in een tweede onderdeel van het middel als volgt:

"De algemene veiligheidssituatie in Afghanistan blijft precair. Niet alleen blijft IS actief in verschillende regio's van Afghanistan, ook overblijfselen van de oorlog zorgen nog geregeld voor burgerslachtoffers. Over heel het land liggen nog vele zogn. IED's verspreid die nog steeds zorgen voor onveilige wegen en burgerslachtoffers:

"(...)"⁶

Momenteel is de Taliban niet bij machte om de 'non-state armed groups (NSAG)', waaronder IS, op hun grondgebied efficiënt te bestrijden:

"(...)"⁷

"(...)"⁸

Dat maakt dat het willekeurig geweld nog steeds veel slachtoffers maakt:

(...)"⁹

(...)"¹⁰

De aanwezigheid van verschillende NSAG's en het gebrek aan gecentraliseerd leiderschap van de Taliban maken dat er nog steeds veel willekeurig geweld is in Afghanistan. In de periode van midden augustus 2021 tot februari 2022 zijn reeds 1153 (geregistreerde) burgerslachtoffers gevallen ingevolge willekeurig geweld. Het eigenlijke aantal ligt ongetwijfeld nog veel hoger. Gelet op de uiterst volatiele politieke en uiterst fragiele economische en humanitaire situatie in Afghanistan, dient de nood aan internationale bescherming zo ruim mogelijk te worden geïnterpreteerd.

Het gebrek aan stabiliteit in het land, de aanwezigheid van NSAG's, waaronder ISKP, en de onduidelijkheid hoe de veiligheidsdynamiek zich verder zal ontwikkelen, maken dat niet zonder meer kan worden geconcludeerd dat er in heel Afghanistan momenteel geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 §2c Vw.

Dat heeft Uw Zetel onlangs ook bevestigd in het arrest nr. 270 813 dd. 31 maart 2022:

(...)

De motivering in de bestreden beslissing is op dit vlak gestandaardiseerd en ontoereikend. Er werd enkel op algemene wijze gerefereerd naar de algemene veiligheidssituatie in het land, zonder rekening te houden met regionale verschillen en de ernst van willekeurig geweld."

In een derde onderdeel van het middel laat verzoeker het volgende gelden over de humanitaire crisis in zijn land in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet:

"Sedert de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 is een ernstige humanitaire crisis gaande in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid. In september en oktober 2021 was bijna de helft van de totale bevolking, ofwel, 18,8 miljoen (!) Afghanen in hoge voedselnoed; 6,8 miljoen (!) Afghanen stonden op de rand van uithongering.

Het EASO COI-rapport van januari 2022 stelt¹¹:

(...)

Het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen. Voormeld rapport maakt melding van 22,8 miljoen Afghanen in een 'IPC phase 3' of hoger en minstens 6,8 miljoen in 'IPC phase 4'.

Hieronder wordt een tabel weergegeven van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification) weergegeven¹²:

Figure 25 : The IPC Reference Table – General profile of the éléments for each Phase

(...)

Mensen die zich in een IPC Fase 4 bevinden lopen imminent gevaar voor hun leven. Gelet op het gebrek aan voedsel eten zij bvb. ook reeds zaden die zouden moeten dienen voor de volgende oogst, zodat de situatie blijft verergeren¹³:

(...)

Human Rights Watch trekt midden maart 2022 opnieuw aan de alarmbel om de humanitaire crisis in Afghanistan onder de aandacht te brengen¹⁴:

(...)

De speciale gezant van de VN, Dr. Ramiz Alakbarov, verklaarde op 15 maart 2022 nog dat minstens 95% van de Afghanen te weinig eet en noemde de humanitaire crisis in Afghanistan er een van ongeziene proporties ('unparalleled proportions')¹⁵.

Er zijn reeds verschillende publicaties vindbaar over wanhopige gezinnen die hun baby's, dochters of organen verkopen in ruil voor voedsel.

(...)"¹⁶

(...)"¹⁷

World Vision zélf heeft zich inmiddels genoodzaakt gezien een noodfonds te creëren om families te voorkomen hun kinderen te verkopen:

(...)"¹⁸

De ernst van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan kan moeilijk ontkend worden. Verwerende partij lijkt zich daar ook van bewust, doch meent dat deze algemene situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2,b Vw valt.

Verwerende partij meent dat de humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van gedragingen te wijten aan derden. Het is veeleer een resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming beoogt een brede vorm van internationale bescherming voor mensen wiens herkomstland of land van gewoonlijk verblijf deze bescherming niet verstrekt.

Considerans 6 van de richtlijn bepaalt wat volgt:

(...)

Considerans 25 van diezelfde richtlijn bepaalt wat volgt:

(...)

Artikel 48/4 Vw. bepaalt wat volgt:

(...)

In casu rijst de vraag of de humanitaire crisis in Afghanistan valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

De richtlijn herneemt in artikel 6 de actoren van ernstige schade op niet-limitatieve wijze:

(...)

De huidige humanitaire crisis in Afghanistan is inderdaad te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren. De oorzaken van de huidige crisis worden helder uitgelegd in een bijdrage van Human Rights Watch¹⁹.

De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten :

(...)

Uit de conclusie van Human Rights Watch blijkt duidelijk dat wel degelijk ‘derden’ verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan.

(...)

De Taliban heeft lang gestreden om de macht in Afghanistan te kunnen opnemen en lijken vooral gefocust op het implementeren van hun schrikbewind zoals tijdens hun vorige regeerperiode. De Taliban schendt daarbij fundamentele mensenrechten, zoals hierboven beschreven, en staat weigerachtig tegenover hulp van internationale organisaties.

Het laat dan ook geen twijfel dat het gedrag van de Taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Dat werd onlangs ook erkend door Uw Zetel in het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van drie rechters:

(...)

In weerwil van de motivering van verwerende partij valt de huidige humanitaire crisis in Afghanistan dus wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 §2, b Vw.

De vader van verzoeker is verlamd geraakt aan één kant van zijn gezicht. Dat maakt werken bijzonder moeilijk/onmogelijk voor deze man. Deze medische problemen worden gestaafd door foto's en worden als dusdanig niet betwist door verwerende partij. Dat het gezin thans moet bedelen bij burens om voldoende eten en drinken te vinden, wordt evenmin betwist door verwerende partij.

De familie van verzoeker bevindt zich in Afghanistan inderdaad in een bijzonder precaire situatie, die hen niet toelaat in te staan voor hun meest essentiële basisbehoeften. Verzoekende partij dreigt bij een terugkeer naar Afghanistan wel degelijk te worden onderworpen aan een onmenselijke situatie."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 oktober 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 13 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022, aan de "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022, aan het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022, aan het "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "Afghanistan: Targeting of individuals" van EUAA van augustus 2022 en aan de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van april 2022.

2.2.3. Bij een op 13 oktober 2022 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 14 foto's van zijn vader in het ziekenhuis, foto's van het graf van zijn vader en de 4 foto's die vermoedelijk op de telefoon van zijn vader gevonden werden (stuk 1) en fotokopieën van een overlijdensattest van zijn vader met vertaling (stuk 2), van een verklaring van zijn broer bij de dorpsoudsten met betrekking tot het overlijden van zijn vader (stuk 3), van een verzoek van zijn broer aan de dorpsoudsten om zijn vader ritueel te laten begraven met vertaling (stuk 4) en van een brief van de taliban aan het gezin met de bevestiging dat zijn vader werd gedood door de taliban (stuk 5).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de vertalingen van de hierboven, onder punt 2.2.3., aangehaalde stukken 3 en 5 en een attest van 14 oktober 2022 van psychologische opvolging neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te worden gedood door de taliban, die wilden dat hij zich bij hen aansloot en hem met de dood bedreigden. Daarnaast wijst verzoeker op de moeilijke situatie van zijn ouders, broers en zussen, die bij de burens moeten bedelen om aan voedsel te geraken. Hij vreest bij terugkeer geen eten en drinken meer te zullen hebben, gezien de financiële problemen van zijn familie. Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat hij al zeventien maanden in België is en ook daarom niet kan terugkeren. Hij stelt hier een ander soort kleren te dragen en de lokale kleren die ze in Afghanistan dragen niet meer te willen aandoen en vreest ervoor dat hij er om die reden van beticht zou worden geen moslim meer te zijn en daarom vermoord te worden.

De adjunct-commissaris stelt in de bestreden beslissing vast dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde problemen met de taliban nu (i) er verschillende vaagheden en ongeloofwaardigheden werden vastgesteld, (ii) zijn verklaringen over verschillende sleutelementen in zijn relaas slechts weinig overtuigend zijn, terwijl van hem, gezien dit informatie betreft die te maken heeft met zijn vluchtaanleiding en hij nog steeds in contact staat met zijn familie, die hem nog bijkomende documenten opstuurde, kan verwacht worden dat hij hierover meer overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen. De adjunct-commissaris beargumenteert dit in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er vraagtekens rijzen bij je bewering dat je zeven of acht maanden naar de madrassa ging (CGVS, p. 7). Hoewel je aangaf dat je overnachtte op de madrassa en slechts één keer per maand gedurende een of twee dagen naar huis terugkeerde (CGVS, p. 8), slaag je er immers slechts in om vijf van de veertig personen bij wie je in de klas zat bij naam te noemen (CGVS, p. 9). Gelet op de door jou geschetste intensiteit van het leven in de madrassa, is het uiterst bevreemdend dat je er niet in zou slagen om meer dan vijf personen bij naam te noemen. Dat er vraagtekens rijzen bij je bewering dat je naar de madrassa ging, maakt dat ook je asielrelaas dat zich daar deels afgespeeld zou hebben op de helling komt te staan.

Ook dient vastgesteld te worden dat je verklaringen over de taliban in je district weinig overtuigend zijn. Uitgenodigd om over de taliban in je district te vertellen, vermeld je onder meer commandant Ziul Rahman, Mudir Nur Islam en Ghofran (CGVS, p. 23). Evenwel blijkt de overige informatie die je over deze personen kan aanreiken uiterst beknopt. Van Mudir Nur Islam geef je slechts aan dat hij afkomstig was van Shega dorp, maar geef je te kennen dat je verder geen informatie over hem hebt (CGVS, p. 23). Gepolst wat Mudir Nur Islam zoal deed in je district, geef je aan hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 23). Uitgenodigd om alles te vertellen wat je weet over commandant Ziul Rahman, stel je geen informatie te hebben (CGVS, p. 23). Gevraagd wat Ghofran in je regio deed, zeg je dat je slechts hun namen hoorde,

maar dat je niet weet welke rol ze speelden (CGVS, p. 23). Dat je verklaringen over de taliban in je district dermate beperkt zijn, zet je bewering door de taliban gerekruteerd te zijn op de helling.

Bovendien blijken je verklaringen over rekrutering door de taliban in je regio uiterst beperkt. Hoewel je aangeeft dat de taliban probeerden om mensen van de madrassa te rekruteren door tegen hen te prediken, stokken je verklaringen al snel (CGVS, p. 24). Gevraagd naar wie er precies predikte in de madrassa geef je aan hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 24). Je stelt slechts dat ze altijd lange tulbanden aanhadden en dat ze lange kleren en lange baarden hadden (CGVS, p. 24). Dit is wel erg vaag. Je reikt een voorbeeld aan van twee personen die vrijwillig met de taliban meegingen, maar moet hun namen schuldig blijven (CGVS, p. 24). Ook over naar waar ze gingen zijn je verklaringen erg vaag. Je stelt dat ze naar hun eigen basis en centrale gingen, maar geeft te kennen niet te weten waar die is (CGVS, p. 24). Op één ander voorbeeld na van een jongen die zijn bagage moest inpakken en verdween maar uiteindelijk toch terugkwam (CGVS, p. 25), kan je geen verdere voorbeelden van jongens die gerekruteerd werden uit de madrassa aanreiken (CGVS, p. 25). Dit is vreemd in het licht van je verklaringen dat aan alle mensen die naar de madrassa gingen gevraagd werd om zich bij de groepering aan te sluiten en voor Allah te vechten (CGVS, p. 16). Dat je enerzijds suggereert dat rekrutering door de taliban in je madrassa schering en inslag was maar vervolgens slechts weinig voorbeelden kan geven, roept vraagtekens op. Bevreemdend is het ook dat je aangeeft niet te weten of anderen van je klas soortgelijke brieven kregen als jij (CGVS, p. 26). Zelfs van de vrienden met wie je veel optrok in de madrassa weet je niet of ze ook brieven kregen (CGVS, p. 25). Dat de qari's jullie vertelden dat jullie persoonlijke problemen voor jullie moesten houden (CGVS, p. 25), neemt niet weg het dat het merkwaardig is dat je je niet bij anderen geïnformeerd zou hebben hierover. Of je ouders eens je ze op de hoogte bracht over de brieven die je kreeg nadraag deden bij de andere jongens van de madrassa en hun ouders (CGVS, p. 25), is je niet bekend. Het is merkwaardig dat je aangeeft dat er rekrutering plaatsvond op je madrassa, maar dat je daar vervolgens slechts weinig voorbeelden van kan aanreiken en van de personen in je onmiddellijke omgeving niet op de hoogte bent of zij hier al dan niet aan blootgesteld werden.

Ook zijn je verklaringen over de eerste dreigbrief die je thuis kreeg geenszins overtuigend. Gevraagd wat hierin te lezen is, zeg je slechts dat de bedoeling ervan was dat je terug naar de madrassa zou komen (CGVS, p. 19). Voorts geef je aan niet te weten wat er precies in deze brief staat (CGVS, p. 19), ondanks meerdere uitnodigingen om alles te vertellen wat je weet over de inhoud van deze brief. Ook slaag je er niet in om deze brief in de tijd te situeren. Hiernaar gepolst geef je in eerste instantie aan dat je het niet weet (CGVS, p. 19). Uitgenodigd om aan te geven of je de brief kreeg enkele weken voor je vertrek of maanden voor je vertrek zeg je ook hiervan geen idee te hebben (CGVS, p. 19). Dit is wel erg vaag. Eens te meer gezien je op andere momenten er wel in slaagde om zaken in de tijd te situeren, zoals bijvoorbeeld het verkrijgen van je taskara een maand voor je vertrek (CGVS, p. 17), blijkt nochtans dat je wel degelijk in staat bent om zaken in de tijd te situeren. Ook met betrekking tot de vraag van wie deze brief afkomstig is, zijn je verklaringen zeer beperkt. Je geeft aan hier geen idee van te hebben en stelt dat iemand in de madrassa de brief opstelde (CGVS, p. 20). Je voegt nog toe dat het gaat om een persoon in de madrassa die banden had met de groepering (CGVS, p. 20). Gepolst welke persoon je bedoelt, geef je aan het niet te weten (CGVS, p. 20). Ook over de groepering die je vermeldde zijn je verklaringen erg beperkt (CGVS, p. 20). Uitgenodigd om alles over hen te vertellen wat je weet zeg je slechts dat ze pro taliban waren maar dat je niet precies weet wie ze waren (CGVS, p. 20). Hun namen ken je niet (CGVS, p. 20). Wie hun leider was, weet je evenmin (CGVS, p. 20). Dat je verklaringen over van wie de bedreigingen afkomstig waren dermate vaag zijn, roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van je relaas. Ook inzake de tweede dreigbrief die je thuis kreeg zijn je verklaringen zeer beperkt. Uitgenodigd om te vertellen wat er in deze brief te lezen staat, geef je slechts aan dat er staat dat je vermoord zal worden als jullie niet luisteren (CGVS, p. 21). Dit is wel erg beknopt. Voorts geef je te kennen niet te weten hoeveel tijd er zat tussen de eerste dreigbrief thuis en de tweede dreigbrief thuis (CGVS, p. 21). Hoe lang na deze tweede dreigbrief je Afghanistan verlaten hebt, weet je evenmin (CGVS, p. 21). Dat je er niet in slaagt om aan te geven hoe lang je thuis bleef nadat je stopte naar de madrassa te gaan, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Hiernaar gevraagd, geef je aan het niet te weten (CGVS, p. 8). Uitgenodigd om in je eigen woorden te zeggen hoe lang je thuis bleef, stel je dat je het niet weet (CGVS, p. 8). Gepolst of je kan zeggen of het om weken, maanden of jaren ging, stel je hier geen idee van te hebben (CGVS, p. 8). Uit wat volgt zal nochtans blijken dat dit een periode van wel een half jaar betreft. De vaststelling dat je verklaringen over de identiteit van je belagers en de dreigbrieven die je thuis kreeg dermate pover zijn en dat je er niet in slaagt om een meer helder tijds kader te schetsen doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van je relaas.

Voorts dient vastgesteld te worden dat ook het gebrek aan daadkrachtige voorzorgsmaatregelen door je familie in het licht van de door jou geschetste dreiging ernstige vraagtekens oproept bij de waarachtigheid van je relaas.

Uit je verklaringen blijkt dat je ouders je thuis hielden van de madrassa nadat je hen ingelicht had wat er gaande was (CGVS, p. 16). Hoewel uit je verklaringen blijkt dat in de eerste dreigbrief die je kreeg stond dat je gestraft zou worden als je niet naar de madrassa zou komen (CGVS, p. 16) en dat je in de tweede dreigbrief met de dood bedreigd werd als je niet terug naar de madrassa zou komen, (CGVS, p. 16), beperkten de voorzorgsmaatregelen zich ertoe dat je binnen bleef en dat je moeder je in de dierenstallen of onder een matras verstopte als jullie 's nachts iemand hoorden praten (CGVS, p. 27, 28). Het louter binnenblijven bij je thuis, op de plaats waar de dreigbrieven toekwamen, lijkt geenszins in verhouding te staan met de door jou geschetste dreiging. Ook toen de spion van de madrassa nog twee of drie keer naar je papa ging om te zeggen dat je naar de madrassa moest gaan of dat je anders vermoord zou worden, namen jullie geen bijkomende voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 28). Indien waargebeurd, is het merkwaardig dat jullie geen meer doeltreffende voorzorgsmaatregelen zouden treffen. Eens te meer nu blijkt dat de periode waarin je thuis binnenbleef een aanzienlijke periode betreft. De eerste dreigbrief die je thuis kreeg dateert immers van 27/03/1441 (islamitische kalender, komt overeen met 25 november 2019 in de Gregoriaanse kalender) en de tweede dreigbrief van de taliban die je thuis kreeg dateert van 4/5/1441 (islamitische kalender, komt overeen met 31 december 2019 in de Gregoriaanse kalender). Gelet op het feit dat je aangaf dat je Afghanistan verliet in de oogstperiode van tarwe (CGVS, p. 14), waarvan uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier blijkt dat deze plaatsvindt van half mei tot half juni, kan er dus aangenomen worden dat je na de ontvangst van de eerste dreigbrief ongeveer een half jaar thuis bleef voor je uiteindelijk Afghanistan verliet. Dit blijkt ook uit het feit dat je aangeeft dat je taskara die uitgegeven werd op 22/01/1399 (10 april 2020) een maand voor je vertrek in orde gebracht werd (CGVS, p. 17). Dat je wegens financiële problemen niet eerder het land kon verlaten (CGVS, p. 28), biedt nog geen afdoende verklaring voor dit merkwaardige gebrek aan voorzorgen. Dat je gedurende ongeveer een half jaar met slechts uiterst beperkte voorzorgsmaatregelen in je huis bleef wonen, ondanks het feit dat jullie de dreigbrieven serieus namen (CGVS, p. 27), ontsiert de geloofwaardigheid van je relaas. De handelswijze van de taliban die je schetst, waarbij ze je meermaals met de dood zouden bedreigen maar vervolgens geen verdere stappen ondernamen, komt overigens weinig aannemelijk over.

Voorts kan ook aangestipt worden dat het in het licht van je eigen verklaringen dat ze op elk moment kunnen beslissen om je vader of je broer in jouw plaats te straffen (CGVS, p. 16), het merkwaardig is dat je ouders en broers en zussen nog steeds in hetzelfde huis wonen waar je woonde voor je vertrek (CGVS, p. 10).

Ook na je vertrek dient er vastgesteld te worden dat je over enkele zaken wel erg vaag bent. Zo kan betrekking tot het moment waarop de spion na je vertrek langs kwam om naar je te vragen, opgemerkt worden dat je hierover weinig precies bent. Gevraagd wanneer dit gebeurde, stel je dat je er geen idee van hebt (CGVS, p. 29). Voorts kan nog aangestipt worden dat het merkwaardig is dat blijkt dat je niet geïnformeerd hebt bij je vader of je moeder naar hoe het je vrienden van de madrassa verging (CGVS, p. 29). Een dergelijke desinteresse in het lot van je medestudenten is eigenaardig (CGVS, p. 29).

Uit het voorgaande dient vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan je asielrelaas. De door jou neergelegde dreigbrieven, bevestigingsbrief van de dorpsouderen en het inschrijvingsformulier van de madrassa werpen geen nieuw licht op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van je relaas. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde hebben indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Er blijkt immers uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, dat zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse documenten kunnen verkregen worden.”

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een risico op vervolging en het wijzen op de instabiele politieke situatie in Afghanistan, waar universele mensenrechten niet zouden worden gerespecteerd, en op het voordeel van de twijfel, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden beschouwd als ongelovige of bekeerling omwille van zijn verblijf in België, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niet betwist dat hij deze vrees pas helemaal op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) opwierp en hiervan noch bij zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij het uiteenzetten van zijn vrees eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS melding maakte.

Voorts wijst de Raad er nog op dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak, en worden de taliban niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514:

Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "directe beperkingen" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Te deze reikte verzoeker gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Wat betreft zijn verklaringen over zijn kledij, haar en uiterlijk, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Je omschrijft dit nader als het feit dat ze daar een ander soort kleren hebben en dat ze geen jeans dragen of een ander soort broek (CGVS, p. 30). Je geeft aan dat je als je daar zou zijn ook lokale kleren zou moeten dragen, iets waar je geen zin in hebt (CGVS, p. 30). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw stijl van kledij en haar deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen." Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande, maakt verzoeker die nog maar twee jaar in België is en de meeste van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

In zijn op 13 oktober 2022 neergelegde aanvullende nota voert verzoeker nog aan dat hij begin augustus 2022 vernomen heeft dat zijn vader op 2 juni 2022 in Afghanistan is overleden. Bij een controle zouden de taliban foto's van hem op de gsm van zijn vader hebben gezien en hebben aangegeven dat het een afvallige jongen was, die niet leeft volgens de tradities van de taliban. De taliban zouden daarop zijn vader hebben vastgehouden, maar na bemiddeling van de dorpsoudsten terug hebben vrijgelaten. De volgende dag zou zijn vader naar het namiddaggebed zijn gegaan, maar er door de taliban niet zijn binnengelaten. Er zou een discussie zijn ontstaan die escaleerde en waarbij hij werd neergeschoten.

Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota fotokopieën van foto's van zijn vader in het ziekenhuis, van foto's van het graf van zijn vader en van de vier foto's die vermoedelijk op de telefoon van zijn vader gevonden werden (stuk 1), van een overlijdensattest van zijn vader (stuk 2), van een verklaring van zijn broer bij de dorpsoudsten met betrekking tot het overlijden van zijn vader (stuk 3), van een verzoek van zijn broer aan de dorpsoudsten om zijn vader ritueel te laten begraven (stuk 4) en van een brief van de taliban aan het gezin met de bevestiging dat zijn vader door de taliban werd gedood (stuk 5).

De Raad stelt vooreerst vast dat deze stukken en deze nieuwe verklaring geen betrekking heeft op de problemen die verzoeker aanhaalde als reden voor zijn vertrek uit Afghanistan, met name dat de taliban hem wilden rekruteren. Deze stukken vermogen het voorgaande dan ook niet in een ander daglicht te stellen.

Voorts stelt de Raad vast dat op de foto's in het ziekenhuis en bij een graf niet kan blijken dat de gefotografeerde persoon verzoekers vader betreft of dat het gefotografeerde graf het graf van verzoekers vader is. Dat de foto's van verzoeker met een oorbel op de gsm van zijn vader stonden en dat verzoekers vader omwille daarvan werd gearresteerd, is een loutere bewering die uit deze foto's niet kan blijken.

Uit de fotokopie van het overlijdensattest kan hoogstens blijken dat de vader van verzoeker overleden is na verwondingen door een gewerschot, doch niet dat deze verwondingen gelinkt zijn aan de persoon van verzoeker.

Wat betreft de verklaring van verzoekers broer bij de stamhoofden en dorpsoudsten met betrekking tot het overlijden van zijn vader, wijst de Raad erop dat het bijzonder weinig aannemelijk is dat de stamhoofden en dorpsoudsten (reeds op de dag van het overlijden van verzoekers vader zelf zonder enig voorafgaand onderzoek) in een officieel document zouden attesteren dat de verklaring van de broer van verzoeker dat de taliban zijn vader hadden vermoord juist is. Hetzelfde kan worden gesteld over het zogenaamde verzoek van verzoekers broer aan de stamhoofden en dorpsoudsten om zijn vader ritueel te laten begraven. Dit document is overigens niet gedateerd, wat eens te meer afbreuk doet aan de authenticiteit ervan. Bovendien kan uit de inhoud ervan ook niet worden opgemaakt dat de broer van verzoeker vraagt om zijn vader ritueel te laten begraven, zodat het louter lijkt te zijn opgesteld ter ondersteuning van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en het dus een gesolliciteerd karakter vertoont.

Wat ten slotte de brief van de taliban betreft, wijst de Raad erop dat de stempel op dit document onleesbaar is. Wat de inhoud van dit document betreft, is het bovendien zeer vreemd dat erin wordt gesteld dat verzoeker "*lijkt op joodse landen op joden*" en zich gedraagt als joden. Dit stemt niet overeen met de overige stukken die verzoeker overmaakt en zijn verklaringen in de door hem neergelegde aanvullende nota, waaruit blijkt dat zijn familie er door de taliban van beschuldigd wordt ongelovig te zijn omwille van een foto die zij van verzoeker op de gsm van verzoekers vader zouden hebben gezien.

Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021

(update)), op het feit dat verzoeker slechts fotokopieën neerlegt die gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn en op het feit dat reeds is gebleken dat verzoeker er in de loop van de administratieve procedure niet voor terugdeinsde om stukken voor te leggen ter ondersteuning van een ongeloofwaardig relaas, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker bij zijn op 13 oktober 2022 neergelegde aanvullende nota gevoegde stukken. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij door de taliban zal worden vervolgd omdat deze een foto van hem op de gsm van zijn vader zouden hebben gezien.

Ten slotte voegt verzoeker bij een ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota nog een psychologisch attest van 14 oktober 2022. Hieruit kan blijken dat verzoeker begeleid wordt door een klinisch psychologe en gezinstherapeute. De reden voor deze begeleiding wordt in dit attest evenwel niet vermeld, noch blijkt eruit hoe lang verzoeker reeds begeleid wordt. Dit stuk kan de door verzoeker gedane verklaringen over zijn vrees voor vervolging in Afghanistan dan ook niet ondersteunen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban omdat zij hem wilden rekruteren niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest “*M'Bodj*” stelde het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud of in huisvesting te voorzien) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bijvoorbeeld wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukte het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een

catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzekeerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('*predominantly*') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch dit leidde tot slechts zeer bescheiden verwezenlijkingen. Wijdverspreide corruptie had een negatieve impact op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector en privé-investeringen in Afghanistan onderontwikkeld bleven, naast het gewapend conflict, politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de *influx* van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en *brain drain*.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden geveiseerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and*

its implications for international peace and security, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020. Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij laat in zijn verzoekschrift gelden dat zijn vader aan één kant van zijn gezicht verlamd is geraakt en dat dit werken bijzonder moeilijk of onmogelijk maakt, dat zijn gezin thans moet bedelen bij burens om voldoende eten en drinken te vinden en dat zijn familie zich in Afghanistan dus in een bijzonder precaire situatie bevindt, die hen niet toelaat in te staan voor hun meest essentiële basisbehoeften. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Waar hij in zijn op 13 oktober 2022 neergelegde aanvullende nota nog aanvoert dat hij begin augustus 2022 vernomen heeft dat zijn vader op 2 juni 2022 in Afghanistan is overleden, kan worden verwezen naar wat hierover hierboven reeds werd gesteld, met name dat verzoeker niet aantoont dat hij door de taliban zal worden vervolgd omdat deze een foto van hem op de gsm van zijn vader zouden hebben gezien.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis de economische ineenstorting van Afghanistan is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan

9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN